

25th June

La duatló accessible

La duatló accessible

Ja fa un any que la Rosa em va comentar la idea d'aquest esdeveniment, era una cursa que combinava la bici amb el córrer, com totes les duatlons, però amb un sentit diferent, es participava en equip i aquest equip el formaven dues persones, una amb discapacitat i l'altre sense cap discapacitat.

La idea em va semblar genial, ràpidament em vaig veure competint fent equip amb l'Isidre, que era una cosa que no havíem pogut fer mai, cadascú de nosaltres hem fet diferents activitats i competicions, però mai ho havíem fet plegats.

Entre tots vam animar a un munt d'amics a que hi participessin, i com sempre, la gent de l'esport va respondre, a part dels nostres familiars, més o menys enredats, s'hi van sumar l'Alex Crivillé, en David i en Carles Checa, en Vico, Joan Pedrero, Marc Coma, Jordi Viladoms, Miqui Arpa, l'Artur Peguera que no falla mai,....i molts més companys i amics que no s'ho van voler perdre.

[<http://1.bp.blogspot.com/-r9zIPUr5Sq4/T-i1PXMNXgI/AAAAAAAAAO0/pg1SZhq8scl/s1600/IMG0645.JPG>]

Una mica abans de la sortida, en el repartiment de dorsals, jo estava una mica nerviosa, per molt que fos una cursa solidària, no deixava de tenir 10km de cursa, 20 de bici i 3km més al final que faríem conjuntament amb les nostres parelles.

Un cop repartits els dorsals, aparellats tots els participants y presentats uns als altres, ja estava tot preparat per començar.

Cadascú, amb la seva parella, ens vam dirigir al nostre box, allà faríem els canvis després de cada tram, un cop al lloc, ja no hi havia esportistes d'elit i nens amb discapacitat, hi havia un equip de dues persones plenes d'il·lusió.

[<http://2.bp.blogspot.com/-mGhGBOk8Uo/T-i1dDgNAI/AAAAAAAAAO8>

[/c1VqgZkcMCK/s1600/DSC03348.JPG](http://2.bp.blogspot.com/-mGhGBOk8Uo/T-i1dDgNAI/AAAAAAAAAO8/c1VqgZkcMCK/s1600/DSC03348.JPG)]

Ja començada la cursa, tot va ser una festa, ens animàvem uns als altres, ens donàvem aigua, ens fèiem bromes. Quan un no podia més, els altres el cridaven i l'animaven, si un nen no podia amb la seva handbike, el seu company l'empenyia fins on fes falta.

He de reconèixer que els 10km se'm van fer una mica llargs, i que al final dels últims 3km, que fèiem conjuntament amb les nostres parelles, vaig deixar-hi l'ànima perquè en Vico i la seva parella no ens agafessin (ens va sortir la vena competitiva), però un cop passada l'arribada ens vam abraçar tots. Tothom havia guanyat.

Els pares dels nens, emocionats, no van parar d'immortalitzar cada moment, sabedors de que aquell dia significaria molt pels seus fills.

Va ser una jornada molt especial, l'objectiu d'integració del que tant parla tothom, allà en una competició esportiva, senzilla i plena de gent conscienciada, solidària i amb molta capacitat de superació, es va assolir de forma natural. No va caldre cap curs, cap xerrada, cap lliçó, un cop més, es va demostrar que en aquest aspecte, el món de l'esport està molt per davant que la resta de la societat.

Gràcies a la Fundació Nani Roma, per aquesta gran idea.

Ja estem esperant la del proper dia 8 de setembre!

Lidia guerrero Sanchez

Posted 25th June by lidia

1 View comments